

Alsjeblieft, een
sinterklaasverhaal
van Marcel Heunks

Kijk voor meer sinterklaasverhalen op sinterklaasverhalen.nl

Politieagenten en cadeautjespieten

‘Dit gaat zo niet langer,’ mopperde Hoofdpiet. Het werd al bijna licht en een voor een kwamen de pieten terug van een nachtje schoencadeautjes brengen.

‘Wat niet,’ gaapte een van de pieten.

‘Nou...,’ begon Hoofdpiet.

‘Wel snel een beetje, want ik wil tukken,’ gaapte een andere piet.

‘Ja, ja, luister,’ zei Hoofdpiet een beetje geïrriteerd. ‘Nederland krijgt steeds meer kinderen. Niet alleen worden er steeds nieuwe kinderen geboren, maar er komen hier ook kinderen met hun ouders die vluchten voor oorlog of die bang zijn om te worden opgesloten, omdat ze er toevallig net even anders uitzien of zo.’

Alle pieten keken om zich heen. ‘We zien er toch allemaal anders uit,’ zei een van hen.

‘Ja, wat maakt dat nou uit,’ zei een ander.

Hoofdpiet hief zijn arm ten teken dat hij door wilde gaan.

‘Het gevolg is dat jullie steeds langer bezig zijn om ieder schoentje te vullen. Kijk.’ Hij wees naar buiten en kneep met zijn ogen tegen de eerste zonnestralen die door het raam kwamen.

‘We kunnen ons niet veroorloven dat we gezien worden, terwijl de kinderen door hun ouders naar school worden gebracht of dat iemand net zijn hond aan het uitlaten is.’

Iedereen knikte instemmend.

‘Dan nemen we toch meer pieten mee,’ opperde een van de pieten.

‘Of we lopen gewoon wat harder,’ zei een ander.

‘Meer pieten hebben we niet op dit moment,’ antwoordde Hoofdpiet. ‘In Spanje worden nieuwe pieten opgeleid, maar die zijn nog niet klaar voor het echte werk. Harder lopen vind ik niet slim. Als een van jullie uitglijdt op het dak, dan heb ik een Piet minder. We moeten het met elkaar zien te doen.’ Hij keek even rond en zag instemmend geknik, maar ook een hoop slaperige gezichten.

‘Goed, jullie gaan eerst maar eens een paar uur slapen, dan hebben we het er bij het avondeten over. Ondertussen denk ik na over een oplossing.’

Terwijl Sinterklaas en de Pieten genoten van de spaghetti met tomatensaus, was Hoofdpiet verdiept in zijn telefoon.

‘Past u op dat u geen tomatensaus in uw baard krijgt?’ zei Grapjespiet. ‘Dan kan ik niet meer zien waar uw gezicht ophoudt en uw mijter begint.’

Iedereen moest lachen en Sinterklaas lachte mee. Hoofdpiet keek verstrooid om zich heen en boog zich daarna weer over zijn telefoon.

Vlak voordat iedereen begon aan de griesmeelpudding met bessensaus, stond Hoofdpiet op. Hij tikte met zijn lepeltje tegen zijn kommetje en iedereen begon zijn kant op te kijken. ‘Waarom nu net als ik aan mijn toetje wil beginnen,’ kreunde een van de Pieten.

Plechtig schraapte Hoofdpiet zijn stem. ‘Luister,’ zei hij langzaam. ‘Vanochtend had ik het er met jullie over dat er steeds meer kinderen bijkomen in Nederland, maar dat we op dit moment niet meer Pieten hebben. Daarom heb ik eens goed nagedacht hoe we dit kunnen oplossen.’

‘Nou, dat zal me een oplossing wezen, zeg,’ zei Huispiet zachtjes.

Hoofdpiet ging onverstoord door. ‘Ik heb eens rondgebeld en wat mensen gesproken en zojuist, tijdens het eten, kreeg ik een appje met het verlossende woord.’

Iedereen keek er elkaar verbaasd en verwachtingsvol aan. Had Hoofdpiet werkelijk een oplossing kunnen vinden?

‘Over een,’ hij keek op zijn horloge,’ halfuurtje ongeveer worden er een heleboel fietsen afgeleverd bij ons Pietenhuis. Als we op de fiets gaan, rijden we veel sneller door de straten en dan kunnen we toch alle kinderen een schoencadeautje geven voordat het licht wordt.

Alle Pieten keken elkaar instemmend aan. Dit zou best eens kunnen werken, dachten ze. Zelfs Sinterklaas knikte naar Hoofdpiet dat hij het een goed idee vond.’

Die avond ging elke Piet met een zak cadeautjes op de fiets op weg om kinderen weer blij te maken met een chocoladeletter, pepernoten of een leuk klein knuffelbeertje. Vlak voordat het langzaam licht begon te worden, keek Hoofdpiet op zijn horloge. 'Ze hadden allang terug moeten zijn,' mompelde hij. Hij tuurde naar buiten en terwijl de eerste zonnestraal boven de bomen begon te stralen, kwamen ze eindelijk aangeefie... eeh, aangelopen. Met de fiets aan hun hand.

'Wat is dit?' vroeg Hoofdpiet verbaasd. 'Jullie weten toch wel hoe je moet fietsen? Dat hebben jullie zeker weten geleerd op de pietenschool. Of hebben jullie soms allemaal een leuke band?'

'Tja, dat is het allemaal niet,' zei een van de pieten.

'Wat is het dán?' vroeg Hoofdpiet ongeduldig.

Een van de cadeautjespieten stak zijn vinger op. 'Mag ik vertellen wat me gebeurde en wat ik ook van de anderen heb gehoord?'

Hoofdpiet knikte en de Piet stak van wal.

'Ik reed op de Ligusterlaan en ineens hoor ik een stem achter me. *Ho, ho, wat moet dat daar?* Het was een strenge stem die klonk.

Ik schrok me een hoedje. Ik stopte met fietsen en keek om me heen. Ik maakte mijn ogen zo groot mogelijk, want doordat het zo donker was, zag ik niet veel. Alleen het schijnsel van de maan kwam een beetje door de bomen. Ik keek van links naar rechts en achter me, maar ik zag echt niemand. Even dacht ik dat ik het verkeerd gehoord had en wilde weer verder fietsen. Meer ineens... uit het niets voelde ik een hand op mijn schouder. Whaaah! riep ik heel hard, want ik schrok nog harder dan net. Langzaam draaide ik mijn hoofd om en ik keek in de ogen van een politieagent. Ik zuchtte van opluchting, want ik was allang blij dat het niets engs was.

Waar zijn wij mee bezig? vroeg de agent aan mij.

Ik keek naar mijn fiets, naar de zak met cadeautjes die ik in mijn hand had, maar ik had geen idee. Ik vroeg aan de agent wat hij bedoelde.

Hmm, dat dacht ik al, bromde de agent nu tegen me. Jij fietst met een zak cadeautjes over straat.

Ja, dat klopt, zei ik, wat is daar mis mee?. Ik wist het echt niet moet je weten. Mijn licht doet het toch goed? En ik heb toch geen pepernoot in mijn achterband?

Het gaat niet om je licht of je achterband, beste Piet, zei de agent tegen me. Het gaat om die zak met cadeautjes. Je fietst met één hand aan het stuur. Dat kan natuurlijk niet. Dat wordt lopen.

Ja, maar..., protesteerde ik.

Niets te ja-maren. Dit is gevaarlijk en we zouden niet willen dat er ongelukken gebeuren, toch?

Eh, nee, antwoordde ik, maar we zouden ook niet willen dat er geen cadeautjes worden bezorgd, toch? Zei ik erachteraan. Weet je wat die agent toen zei? *Dat is niet mijn probleem,* zei ie. Nou vraag ik je. Maar goed, ik moest de rest lopen, want anders zou ik een bekeuring krijgen. Daar zal Sinterklaas niet blij mee zijn, dacht ik nog. De agent greep al naar zijn borstzakje om zijn bonnenboekje te pakken, maar ik zei dat ik het begreep en verder zou lopen. Onderweg kwam ik allemaal andere pieten tegen die hetzelfde was overkomen. Dus Hoofdpiet, dat fietsen werkt niet zo goed. Nu moeten we met een zak én een fiets aan de hand op pad. Dan duurt het alleen maar langer.'

Pieten knikten naar elkaar en er ontstond geroezemoes. Iedereen had een verhaal dat hierop leek en iedereen wilde zijn versie aan een andere Piet vertellen.

Hoofdpiet nam weer het woord: 'Beste pieten. Dit kan natuurlijk niet. De politie is onze beste vriend, maar als onze beste vrienden ons beletten om op tijd cadeautjes te bezorgen, dan moeten er andere maatregelen volgen.' Om zijn opmerking kracht bij te zetten, sloeg hij met zijn vuist in zijn vlakke hand. De pieten juichten.

‘Wat valt hier te juichen?’ vroeg Sinterklaas die net kwam aanlopen. ‘Jullie horen allemaal in bed te liggen, maar het lijkt wel alsof er een feestje bezig is,’ zei Sinterklaas gespeeld boos.

‘Dat komt door de politie,’ zei een van de pieten. Sinterklaas fronste zijn wenkbrauwen. ‘Leg me dat eens uit, Hoofdpiet.’

Hoofdpiet vertelde het hele verhaal.

‘Tja,’ peinsde Sinterklaas. Hij frummelde met zijn hand aan zijn baard. ‘Fietsen met één hand en in de andere hand een zware zak met cadeautjes is ook niet zo veilig.’

Daar waren de pieten het toch wel mee eens.

‘Maar,’ vervolgde Sinterklaas, ‘omdat de politie nog steeds onze beste vriend is, waag ik een telefoontje aan de hoofcommissaris. Gaan jullie maar lekker slapen. Vanavond heb ik een oplossing,’ zei Sinterklaas geheimzinnig.

Die avond stonden alle pieten na het eten verwachtingsvol bij de voordeur van het pietenhuis, met hun zak vol schoencadeautjes, toen de deurbel ging.

‘Ah,’ zei Sinterklaas, ‘daar zul je ze hebben.’

De pieten keken elkaar verbaasd en verwachtingsvol aan. Wat zou er gebeuren? En wie had zojuist aangebeld?

Sinterklaas deed de deur open en iedereen schrok even. Buiten stonden tientallen politieagenten. Het waren er zoveel dat je ze bijna niet kon tellen.

‘Mooi op tijd,’ glimlachte Sinterklaas. Hij draaide zich om naar de pieten. ‘Zij gaan jullie helpen deze nacht.’

‘Maar, hoe dan,’ vroeg een van de pieten.

‘Nou, simpel,’ antwoordde Sinterklaas. ‘Zij gaan fietsen en jullie springen achterop. Zo kan iedere agent veilig met twee handen fietsen, terwijl jullie de zak stevig kunnen vasthouden. Als zij een beetje doorfietsen en jullie een beetje doorgooien met de cadeautjes, dan kunnen jullie halverwege de nacht alweer in bed liggen.’

En zo ging iedere piet met een politieagent samen de cadeautjes bezorgen. Op de fiets.

Mocht je dus op een nacht wakker worden en je hoort gestommel op het dak, kijk dan stiekem even naar buiten. Grote kans dat je op de straat een politieagent op de fiets ziet die wacht totdat de piet zijn cadeautjes in de schoenen heeft gestopt. En als je nog iets langer kijkt, dan zie je ze misschien samen wegrijden: de politieagent op de fiets met de piet achterop.

Naast schrijver van dit sinterklaasverhaal, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.verhalenvoorkerst.nl.